

WEB

een griezelige komedie. .

Tanja.

1.

Schone handdoeken ruiken naar het chloorzuur van oude bomen, naar de bittere geur van lavendel, naar de wind van een gure lente, afhankelijk van het wasmiddel, natuurlijk. En soms, heel soms, naar de in de vezels doorgedrongen smaak van vruchtbaarheid. Van eiwitten, enzymen en zink, dus.

Ze pakt handdoeken uit kast in de keuken en stapt klakkend op haar hoge hakken door de lange gang die twee appartementen aan elkaar verbindt naar de huiskamer. Ze draagt het ondergoed dat ze dragen moet voor haar werk, ze heeft gedoucht en zich welriekend ingesmeerd. Ze mag niet stinken. Ze is zuinig geweest met parfum. Er zijn klanten die daar niet van houden. Het is maandagmorgen. Er zijn nog geen andere meisjes. Er is al wel een klant. Die heeft geen keuze, hij zal genoegen met haar moeten nemen. Lelijk of niet. Ze vindt zichzelf niet lelijk, maar het maakt het voorstellen overbodig en dit vindt ze niet erg. Ze hoeft niet te behagen. Liesbeth, de gastvrouw, zal het hem wel verteld hebben.

Het huis is een gezellig huis. Ze voelt er zich altijd thuis. In de warmte van de woonkamer waar ze allemaal samen tv kijken en wachten op klanten, heerst weinig of geen concurrentie, zijn jaloerse momenten schaars. Ze verdelen de verdiensten zo gelijk mogelijk. Tanja wil wel altijd het minimum aantal van tien klanten per dag halen. Bij de vijftig euro die ze per wip schoon overhoudt, is dat een mooi inkomen. En voor het geld doet ze het toch? Ze werkt voornamelijk overdag. Soms valt ze wel eens 's avonds in, maar niet te vaak. Ze moet voor haar burens blijven waar maken dat ze nog steeds in het ziekenhuis werkt.

Eigenlijk verschilt haar arbeid niet zoveel van de verpleging. Zuivere dienstverlening. Dat heeft altijd in haar bloed gezeten. En het heeft altijd wat met seks te maken gehad. Onder haar verpleegsterschort had ze al pikante lingerie gedragen. Om artsen en patiënten een glimp te laten opvangen, om te verschuilen, om uit te dagen? Op zoek naar avontuur. Het had nergens toe geleid. Alleen tot pijnlijke ledematen en een vermoeid, onderbetaald lichaam. Nu heeft ze een dure flat en een beeldschone auto. En de bevrediging? Er is niet zoveel verschil in het wassen van het geval van een oude man voor gebruik bij de seks of het schoonwrijven van een ochtendrectie in het ziekenhuis. Soms is er wel eens een aantrekkelijke klant die haar bevredigt. Het komt zelden voor. Niets nieuws in de dienstverlening. Beter betaald. Tenslotte wordt alles routine.

Maar vandaag is er iets mis. Een maandagmorgen die door een grijs onbehagen wordt leeggezogen. Er zitten nog schaduwen van de avond in de kamers. De gordijnen in de woonkamer zijn nog halfdicht. Liesbeth geeuwt. De kastdeur had gekraakt.

De kastdeur. Waarom zijn de handdoeken in de keuken neergezet? Ze hebben eerder in een kast in de gang gezeten? Onderweg naar het ontvangstkamertje om de klant te ontvangen bedenkt ze dat ze ook nog nooit eerst de handdoeken heeft gepakt voor ze een klant begroet. Nog voordat ze van Liesbeth heeft gehoord welke kamer ze kan gebruiken en voor hoelang de bezoeker behandeld wil worden. Haar hakjes kletteren terug naar de keuken, ze dendert bijna, zo stevig zet ze haar voeten neer. Haar lichaam trilt. Toch heeft ze geen slap vlees. Liesbeth mag niet zien dat ze eerst de handdoeken heeft gepakt. Ze is nogal strikt. Ze houdt van regels, voorwaarden, hygiëne en macht. Toen Tanja genoeg had van de verpleging had ze brutaalweg op een kleine advertentie gereageerd: *Huize Carla, een ontvangsthuis van niveau zoekt medewerkers. Huiselijke sfeer.*

Ze kreeg Liesbeth aan de telefoon.

“Ben je Nederlandse?”

“Ja,”

“Ben je blank?”

“Ja.”

“Dan kan je komen praten.”

En Liesbeth heeft haar wegwijs gemaakt. Ze heeft zelf jarenlang in het vak gezeten en kent er alle kneepjes van. Of alle grepen. Of alle afwijkingen. Ze moet geraffineerd geweest zijn. Ze staat nu in de deuropening van de woonkamer en sist: “Laat die mijnheer niet wachten”. Liesbeth is nog steeds heel aantrekkelijk. Ze heeft een grote bos krullend haar rond een klein gezichtje. Dat haar is wel duidelijk geverfd, maar in een mooie, rossige kleur. Ze is slank, klein en heeft heel strakke billen. Die ze gedeeltelijk laat zien, omdat ze op een manier die al uit de mode is, haar string boven haar broeksband draagt. Voor klanten bukt zij zich vaak opzettelijk, als zij het kleine televisietoestel aanzet. Een pornofilm om op te warmen. Soms moeten bezoekers wachten als alle meisjes bezet zijn. Ze overdrijft. Het is net alsof ze de klant zelf moet verleiden en er wordt onder de meisjes gefluisterd dat ze het van tijd tot tijd ook echt doet. Maar niemand weet het zeker. Het moet in de late uren gebeuren, als er bijna geen meisjes meer zijn.

Maar ze is heel streng op de regels. En dus legt Tanja de handdoeken terug en haast zich.

Ze rent door de gang. Ze moet zorgen dat ze niet hijgt, als ze de deur naar het ontvangstkamertje open doet. Ze staat stil en haalt diep adem. De klant zit achterover gedrukt in het bankje te wachten. De televisie staat niet aan. Hij staart somber, sinister bijna voor zich uit. Hij kijkt alsof hij naar een crematie moet. Niet naar een vrolijke wip. Zijn ogen zijn donker, bijna zwart. Hij heeft lome, half neergeslagen oogleden, wat hem er gesloten doet

uitzien. Hij praat niet. Bekijkt haar van top tot teen. Van haar haarbos tot haar hakken. Langs het broekje van paars kant en de jarretels. Ze denkt: *gevaarlijk*. Hij is slecht gekleed, al doet dat er niet veel toe, de slobberige joggingbroek en het knalrode vest gaan misschien wat ver. Een petje dat hij niet heeft afgezet. Hij ziet er niet uit alsof hij op weg was naar zijn werk. Hij is net wat ouder dan zij is. Waarschijnlijk. Ze moet niet teveel op gezichten letten, hij is geen patiënt, maar een klant. Trouwens, net als in het ziekenhuis, mag zij geen diagnose stellen. Dat is het werk van Liesbeth. Zij is er alleen voor de hulpverlening. Ze steekt haar hand uit.

“Tanja.”

Hij geeft geen hand terug. Kijkt sloom langs haar borsten omhoog, knikt en staat op. Geen naam.

“Kom mee.”

Ze wiegt als ze voor hem uit loopt naar de Gele Salon. Ze weet dat haar billen hun werk doen. Het broekje zit te strak.

De Gele Salon wordt door de meisjes als de mooiste kamer gezien, maar lijkt nog het meest op een overdadig ingerichte woonwagen. Het is haar smaak niet. De man blijft bij het bed staan.

“Wil je wat drinken?”

Dat wil hij niet. Hij antwoordt zwijgend met een ruk van zijn hoofd.

“Kleed je maar vast uit. Ik ben zo terug.”

Terug door de gang. Ze is schone lakens vergeten. Ze moet niet rennen, niet hijgen. Het beste geld wordt gemakkelijk verdiend. Waarom staat er een kast in de keuken? Moet ze straks aan Liesbeth vragen. Boven op de lakens heeft Liesbeth een handje condooms neergelegd. Hoezo, zijn er geen condooms in de kamer? Ze schudt de plasticjes van de lakens af, grabbelt naar de handdoeken die ze nu weer bijna vergeten was. Bedenkt zich en neemt de condooms toch mee. Bepakt komt ze aan in de Gele Salon. Toch nog buiten adem.

Hij heeft zich braaf uitgekleed en staat naakt in afwachting naast het bed. Hij heeft een goed lichaam, een klein, keihard achterste en is gespierd. Hij is groot geschapen. Niet op zijn gezicht letten. Ze moet gewoon haar werk doen. Eerst wassen.

Ze is zorgvuldig. Hygiëne is altijd haar sterkste kant geweest. Ze is niet voor niets verpleegkundige. Ze werkt niet zonder condoom. Ze wast grondig. Trekt zijn voorhuid terug en met een druppel zeep op haar vingertop trekt ze een ring rond zijn eikel. Hij reageert meteen. Opschepperig komt hij overeind. Dan laat ze het kanten broekje van zich afglijden en gaat klaarliggen. De jarretels en kousen houdt ze aan. Ze is niet het type dat van te voren aan de klant vraagt wat hij wil. Ze laat alles met zich doen. Sommigen willen gedoe vooraf. Anderen willen er meteen bovenop. Het kan haar niet schelen. Ze heeft wel grenzen: geen vernederingen en geen plas over zich heen.

Bij haar eerste klant was ze heel opgewonden geweest. Ze had haar best moeten doen haar opwindning niet te laten merken. Nu ben ik er een, had ze trots gedacht. Echt waar. Het leek zo verboden, zo vuil dat ze er bijna door in extase raakte. Dat was wel overgegaan.

De dag is verkeerd begonnen. Ze is toch wat bijgelovig. De eerste klant van de dag is belangrijk. Hij blijft staan en kijkt naar haar. Doet niets. Nu moet ze wel naar zijn ogen kijken. En ze schrikt van de kou. Het lijkt of zijn ogen haten. Ze heeft wel meer van zulke klanten gehad. Dan is er even schrik, maar het is meestal snel over. Het toneelstukje verloopt dan verder altijd hetzelfde. En is zo voorbij.

Maar deze is anders. Hij wacht te lang. Ze weet dat hij zich straks op haar zal storten. Maar hij wacht op iets. Ze tast naast zich naar de condooms. Maar hij heeft er zelf al een gepakt. En over zich heen geschoven. Heel snel. Heel behendig. Ze doet haar benen van elkaar. Een ogenblik staat hij nog voor het bed met zijn ingepakte erectie. In een flits denkt ze: hij gaat me vermoorden. Dan zijn de hatende ogen vlakbij. Hij stoot als een geweldenaar. Afgelopen. In een vloek en een zucht. Ze komt overeind. Hij staat al bij de wasbak. Heeft het condoom weggewerkt en begint zich grondig te wassen. Ze is wat beduusd en let niet goed op. In haar kamerjas laat ze hem uit. En ze vergeet hem.

Ze heet natuurlijk geen Tanja. Liesbeth wil dat alle meisjes onder schuilnaam werken.

2.

In de huiskamer zijn twee andere meisjes aangekomen. Natasja en Kitty. Collegaatjes van het eerste uur. Ze snateren vrolijk. Hun dag moet nog beginnen. Koetjes en kalfjes. Ze hebben zich al verkleed. Kitty heeft nog niet ontbeten en ze is toch een grote eetster. Ze is niet voor niets zo mollig. Ze eet voor haar handel. Dus maakt zij voor zichzelf in de keuken in haar ondergoed en op haar stiletto's eieren met spek klaar. Ze neemt niet eens de moeite een badjas om te slaan.

Ze verwachten de meeste klanten tegen het middaguur. Als de kantoren lunchpauze hebben. Dan is het meteen druk. Dan zullen er nog wel een paar meiden arriveren. Snel geld voor een snelle wip. Liesbeth zal niet aan een lichte paniek ontsnappen. Het ontvangstkamertje zal te klein zijn en de klanten mogen elkaar niet tegenkomen op de gang. Dit is een discreet huis. Liesbeth zal wel een systeem hebben, denkt Tanja, welk? Dat ontgaat haar. Ze neemt ook niet de moeite om het te doorgronden. Ze zou voor geen geld gastvrouw willen zijn. Ze wil zelf werken voor haar geld. Nooit zou ze willen dat ze geld verdiende aan werk dat anderen deden.

“Heb je die man nou wat te drinken aangeboden?” bekt Liesbeth haar toe.

“Welke man?”

“Van vanmorgen.”

“O die, nee. Vergeten. Of toch, ja.”

“Hou je aan de regels. Als ze niks willen, is het ook goed. Maar je moet het wel vragen.”

“Ja, Liesbeth.”

Tanja is een braaf meisje. Ze leeft niet tegen de regels.

De bel gaat. Vaak en kort achter elkaar. Liesbeth haast zich naar de voordeur en klikklakt tussen de hal en het ontvangstkamertje, de huiskamer en de keuken heen en weer. Om alles te regelen. Ze laat de werkster schoon wasgoed brengen. Tiffany en Bente zijn aangekomen. Alle kamers en alle meisjes zijn bezet.

Het uur van de lunchpauzes. De oververhitte, vaak stram zenuwachtige mannen, die bang zijn niet op tijd terug te zijn bij de zaak, het ministerie of de school. Tanja werkt vier klanten af. Dat is één per kwartier. Het zijn allemaal vluggertjes. Liesbeth wil dat ze altijd tenminste voor een half uur betalen. Langer of korter: voor Tanja blijft de verdienste gelijk. Niet voor het huis. Dat verdient meer als de klanten langer blijven. Tanja wordt per wip betaald. Ze kan proberen een klant wat meer geld af te troggelen en dat kan Liesbeth niet controleren, maar je moet niet worden gesnapt. Cees, de eigenaar van het huis, is een kwaaije, je vliegt er zo uit.

Ze rust uit in de huiskamer op de bank en eet een broodje. De andere meisje stallen zichzelf alvast uit, verdeeld over de kamer. Lakken hun nagels, maken zich op, herstellen hun kapsels.

“Waarom liggen de lakens en de handdoeken tegenwoordig in de keuken?” vraagt Tanja, als Liesbeth de kamer instapt. Liesbeth geeft niet meteen antwoord.

“Ze lagen toch eerst altijd in de kast in de gang?”

“Die kast wil Cees voor iets anders gebruiken”, zegt Liesbeth kortaf. Tanja vraagt niet verder. In de loop van de middag twee bejaarde gepensioneerden. Die betalen veel en blijven lang. Het is een kunst ze klaar te laten komen. Er wordt niet om ze gevochten. Het wordt pas weer druk als de kantoren en bedrijven dicht gaan. Tanja moet werken tot na de winkelsluiting, al zijn daar geen vaste afspraken over. Als ze tot vlak na etenstijd blijft, kan ze rond zeven uur thuis zijn en daar eten.

Ze heeft zich de hele dag staan wassen. Voor de klant, na de klant, met de klant. Toch neemt ze nog een douche. Ze kan de dag niet van zich afschrobben. Een zweem van angst blijft aan haar huid kleven. Ze weet niet waar die vandaan komt. Alle gezichten verdwijnen door het afvoerputje, maar onbehagen en een onbestemd gevoel van gevaar blijft om haar hangen. Ze gaat de dag na, maar vindt niets bijzonders. Liesbeth was op haar manier bits. De vrouwen en meisjes deden sociaal. De eigenaar was niet geweest met zijn hardvochtige controle.

Niemand kent Cees' achternaam. Hij is gewoon: Cees, uitgesproken “Kees.” Hij komt eens per maand en iedereen vreest hem. Ook komt hij twee keer per jaar voor een gratis wip. Hij vertrekt uit Gelderland waar hij woont, met een bruine, versleten aktetas in zijn hand en belt gewoon aan, alsof hij een klant is. Geruite pet, geruit jasje. Een streng gezicht. Weer een gezicht. Kijk uit voor hem. Cees is zwaar gereformeerd. Hij gaat iedere zondag naar de kerk en Tanja weet dat hij alle meisjes ziet als zondaressen.

“Ben je bereid voor geld te zondigen?” vraagt hij bij ieder bezoek weer. Tanja weet niet wat die vraag inhoudt. Waarom hij onderdeel uitmaakt van haar functioneringsgesprek. Als zij het niet voor geld doet, is het dan meer zondig? Het verhindert Cees is ieder geval niet om zichzelf twee keer per jaar een wip cadeau te doen. Vlak na Kerstmis en een keer na Pasen. Ieder meisje krijgt een keer een beurt. Tanja heeft hij tot nu toe overgeslagen. Er wordt niet veel verteld over hoe de sessie met de baas verloopt. Zoals er bijna niet wordt gesproken over wat er gebeurt in de kamers. Er wordt gefluisterd. Als hij losgaat, gaat Cees te keer als een beest. Hij moet wel heel gefrustreerd zijn. Hij heeft een vrouw en zeven kinderen. Hij kent alle psalmen uit zijn hoofd.

Tanja weet dat zij als volgende aan de beurt zal zijn. Het lonkt haar niet aan. Ze weet niet of zij het gezicht zal kunnen wegdrücken op de plaats in haar geheugen waar ze alle onheil opslaat. Ze weet niet of zij dat bij de baas zal kunnen. Waarschijnlijk is hij een sadist. Ze moet niet zeuren. Haar keuze is gemaakt. En er knaagt geen spijt. Ze heeft nog nooit zoveel verdiend in haar leven. Toch spoelt ze het onbehagen niet van zich af.

Alleen met een T-shirt aan loopt ze heen en weer in haar slaapkamer. Ze lijkt wel gekooid. Voor de spiegel trekt ze het textiel op tot boven haar borsten en bekijkt zichzelf. Geen zichtbare schade. Nog geen verval. Een gave huid. Ze keert zich om en grijpt in haar billen. Stevig vlees. Geen cellulitis of andere oneffenheden. Geen wonder met alles wat ze smeert.

Ze kan nog tevreden met zichzelf zijn. Op blote voeten loopt ze naar de keuken, haalt een magnetronmaaltijd uit de vriezer en warmt hem op. Geleund tegen de keukentafel lepelt ze het voedsel naar binnen. Pakt een aangebroken fles wijn en schenkt zichzelf een glas in. Met het glas op de bank en voor de televisie. Een slaapverwekkende talkshow. Naar bed.

En dan begint de pijn. Eerst als jeuk tussen haar benen. Waartegen ze krabt. Dan als brand op haar schaamlippen. Als vuur diep in haar onderbuik. Ze wentelt over haar bed. Ze krimpt van pijn en angst. Dit is geen ongesteldheid. Dit is kramp, scheurende pijn. Het komt met golven en krimpt als de branding. Het ebt naar uitputting. En dan is het weg en valt ze in slaap.

Midden in de nacht is ze weer wakker. De pijn is terug en daarmee de angst dat het niet over zal gaan. Ze slaapt, ze droomt en ze slaapt weer. Maar de pijn verdwijnt niet. Tegen de morgen besluit ze dat ze naar het ziekenhuis moet. Of op zijn minst naar een arts. Om acht uur belt ze naar Liesbeth om te zeggen dat ze niet komt werken.

Om negen uur zit ze op het spreekuur van Madeleine S., de huisarts van Huize *Carla*. Die zelf in haar studententijd escortmeisje is geweest en een begripvol mens is. Madeleine luistert en zet haar bril af. Tanja zit krom van de pijn voor haar. Je hoeft haar niets over besmetting te vertellen, sinds de verbreiding van het HIV virus leeft ze brandschoon.

“Dat kan niet,” sluit Madeleine haar suggestie uit. “Er zijn ook andere virussen”

“Dat weet ik.”

“Laat maar eens kijken.”

Madeleine zet haar bril weer op. Elegant staat ze op en helpt Tanja op de onderzoekstafel.

“Hum. Het lijkt nog het meest op eczeem.”

“Van binnen?”

“Van buiten.”

“Hoe kan dat nou? Ik ben zo schoon als wat.”

“Ga nog maar eens goed na waar het vandaan zou kunnen komen.”

Ze geeft Tanja een zalfje. Strompelend gaat Tanja de spreekkamer uit.

Kitty.

3.

Ze lust er wel pap van. Kitty vindt het een uitdrukking van niks, maar het is wel waar. Vanaf haar puberteit is ze al met seks bezig en ze beleeft er nog steeds veel plezier aan. Trouwens haar zusjes zitten ook in het vak en haar tante heeft jarenlang eerder in Huize *Carla* gewerkt. Erg veel weerstand heeft ze dan ook niet van haar familie gehad, toen ze aankondigde ook te willen gaan werken. Werken betekent sekswerken in haar familie. Haar moeder heeft er vrede mee, haar vader ook en haar kersverse man moet het maar accepteren. Ze heeft werk dat ze leuk vindt en dat goed verdient. Haar man heeft een uitkering.

Het is een dag van plezier. Omdat Tanja zich ziek heeft gemeld, heeft Kitty het druk. Met haar licht Indonesisch uiterlijk is zij erg in trek. Ze heeft bijna geen tijd om te eten. De bezoekers volgen elkaar op in een lange lijn. Ze is nog niet klaar of ze moet alweer op weg naar het ontvangkamertje om zich voor te stellen. De hele dag is ze opgewonden. Ze wil haar hoogtepunten voor haar man bewaren, maar ze kan het niet helpen dat in de loop van de middag haar een licht orgasme ontschiet. Het is of er een depressie op volgt. Ze wil niet per ongeluk buiten zichzelf raken en gebracht worden. Ze is vrij en zo'n ongeluk maakt haar ondergeschikt aan de man. En dat, terwijl ze toch altijd met minachting op klanten neerziet. Ze ontleent er haar genoeg aan. De beesten zijn van haar afhankelijk, reiken in haar lijf naar het onmogelijke, halen nooit de eindstreep van de overwinning, als zij dat niet wil. Koel blijven. Ze wil zelf in alle vrijheid genieten. Als het pure genot doel is van je leven, moet het je niet overkomen, maar moet je er bewust voor kiezen. Nu heeft ze zich laten beheersen door het toeval. Toeval is geen voorwaarde voor genot. En daar heeft ze de ziekte over in. Ze had meer moeten eten. Geen tijd. Nog een voorwaarde die niet is vervuld. Het plezier is in de verlopen dag weggestroomd.

Liesbeth vraagt of ze in verband met de drukte tot zeven uur wil blijven werken. Hoe laat zou ze dan pas kunnen eten?

“Bestel jij een rijsttafel voor me?”

“Twee klantjes maar”, smeekt Liesbeth. Kitty geeft toe. Tot haar schrik is de eerste de Tong.

Ze heeft een geschiedenis met de Tong. Hij heeft haar overvallen. Op een dag was hij er en verrichtte acrobatiek met zijn tong. Ze was argeloos gaan liggen en kwam zonder enige weerstand klaar. Ze hoefde niets te faken. Ze heeft het hem gezegd. Zonder nadenken. Ze weet niet of hij haar heeft geloofd. Het doet er niet toe. Ze vergeet nooit gezichten. Hij komt regelmatig terug. Ze verwacht hem vaker, telt soms de dagen af. Alle meisjes weten ervan. Onverstandig genoeg heeft ze erover verteld. “Ik ga soms twee, drie keer lek.” Heel onprofessioneel. Maar een ongekend genot. Ze is niet verliefd, maar ze mist hem wel als hij wekenlang niet komt. Vandaag is hij haar laatste klant.

“Hoi”, zegt ze een beetje verlegen. Geen antwoord. Zijn gezicht staat net als altijd heel somber. Het maakt niets uit, als hij bezig is, doet ze haar ogen dicht.

Hij hoeft zich niet eens uit te kleden. Dat doet hij toch. Condooms heeft hij nooit nodig bij zijn voorkeur.

Ze ondergaat zijn behandeling zoals zij dat altijd doet. Haar ogen dicht. Passief, juist daarom gaat het snel. Alle activiteit komt van hem. Ze vergeet haar omgeving, ze vergeet zichzelf en ze vergeet vooral: hem.

Thuis gekomen maakt ze ruzie met haar man. Hij heeft weer niet gekookt en ze weigert naar de afhaalchinees te rennen. Hij ziet maar hoe hij aan zijn voer komt. Ze bekvechten tot hij naar zijn vrienden van de ICT- club vertrekt en ze alleen is met niemand anders dan zichzelf om terug te vinden. Het gevoel van verzadiging maakt langzaam plaats voor onrust. Er is iets onherroepelijks gebeurd. Zij weet niet wat. Ze wil geen eten meer. Zit op de bank en wrijft haar knieën tegen elkaar. Er is turbulentie in haar buik. Opkomende storm die de aankondiging is van pijn. Ze gaat vroeg naar bed en slaapt slecht.

Kitty staat te lang onder de douche, de volgende morgen. Het bed van haar man is onbeslapen. Hij zoekt het maar uit. Haar in het water gebleekte huid lijkt van haar af te druipen. De huivering van de vorige dag is gebleven.

Op het werk zijn er al vroeg wat meisjes. Ze zitten klaar in de huiskamer te wachten op de eerste gast.

“Weten jullie het al van Tanja”, vraagt Natasja, “ze ligt in het ziekenhuis. Het schijnt een infectie te zijn.”

“Niet van hier”, bekt Liesbeth, “Dat kan niet.”

Tanja heeft altijd bij iedereen gezeurd dat ze zo schoon is. Maar er zijn verraderlijke virussen. Het zijn sluipmoordenaars en angst knijpt haar adem af. Er wordt in paniek gepraat. Liesbeth vecht het meest van zich af. Zij selecteert de bezoekers.

“Moeten we bij Tanja op bezoek?” vraagt Natasja.

“Zou leuk zijn.”

De gaande en de komende man van het middaguur. Maar de stemming zit er niet in. Plichtmatig werken ze klanten af. Stellen zich voor, vertonen zich, geven behandelingen en laten ze als hondjes uit. Tegen de avond zijn ze doodmoe. De stemming daalt nog verder.

“We moeten weten wat er met Tanja aan de hand is”, zegt Liesbeth, nog voor Kitty naar huis gaat en Bente begroet die ook 's avonds werkt. Liesbeth belt naar Madeleine S. Of zij meer weet.

“Hoge, onverklaarbare koorts”, zegt Liesbeth als ze afbelt. “Stekende pijn. En bloedverlies.”

“Een baarmoederlijke bloeding?”

“Weet ik niet.” Liesbeth haalt nijdig haar schouders op.

Kitty’s man heeft gekookt en presenteert een pan met half verbrande aardappels. Gehoorzaam aan haar kwart Indonesisch bloed kiept Kitty de verkoolde resten in de vuilnisbak en kookt een pan rijst. Dan zit ze op de bank met haar man onderuit gezakt naast zich. In zijn overhemd boven zijn broekband begint het rubber al te spannen. Hij beweegt te weinig. Maar hij heeft zijn biertje. De jeuk binnen haar schaamlippen komt langzaam op. Ze maakt zich nog geen zorgen.

Een dag later is de paniek in het huis nog groter. Tanja is achteruit gegaan en bijna weg van de morfine. Haar buik is gezwollen. De artsen mompelen maar wat, Natasja die naar het ziekenhuis is geweest doet verslag. Ze is slap van de tranen. Tanja is altijd een echte vriendin geweest. Ze zal dood gaan.

“Het is nog niet zover”, bijt Liesbeth. Maar de anderen knikken verontrust. Het is niet gezellig meer in Huize *Carla*.

”Ik denk dat jij morgenmiddag Cees moet nemen”, zegt Liesbeth tegen Kitty.

“Kom, nee, ik heb hem de vorige keer al gedaan.”

“Tanja is ziek. Dus, je valt maar in.”

Kitty weet heel goed hoe de baas een half jaar geleden tekeer is gegaan. Het moest in de Gele Salon, natuurlijk, de beste kamer. Hij stond er middenin toe te kijken hoe zij zich waste. Zelf waste hij zich niet. Hij had alleen zijn broek en onderbroek uitgedaan. Een geruit, ouderwets petje op. Een vet stropdasje op een gestreept overhemd waarvan de panden zijn zware bungelende ballen niet bedekten. Zijn zak leek te wijd. Het ergste was zijn bleke smoel dat van angst en begeerte vertrokken was. Zijn mond een kartelige scheur. Zijn doffe ogen loerden naar haar achter brillenglazen zonder rand. Een dominee op vakantie, al had hij zijn aktetasje zorgvuldig in een hoek neergezet. Grote, heel grote, ruwe handen. Naast zijn nog niet actieve geslacht.

“Wil jij vrijwillig zondigen ?” kwam zijn stem, schor, onzeker alsof hij het antwoord anders verwachtte.

“Ja. Ik doe het omdat ik het wil.”

“Waarom?”

“Omdat ik bij u in dienst ben en er normaal voor betaald word.”

Hij werd kwaad. Hij wond zich op en zijn geval begon zich te roeren.

“Wil jij beweren dat ik je tot zondigen aanzet? Dat je niet zelf wil, vuile hoer? “

“U geeft mij in ieder geval de gelegenheid.”

“Bukken”.

Kitty wist wat er van haar verwacht werd. Ze kroop op bed en ging op knieën en handen zitten. Haar achterwerk omhoog. Het was niet vernederend om wat ze moest doen, het was angstaanjagend omdat ze wist dat hij haar pijn zou gaan doen. Ze was niet bang voor pijn maar ze maakte zich druk over het besef dat zij er van achteren niet goed genoeg uitzag. Ze vond zichzelf te mollig. Waar maakte ze zich druk om? Deze wip was gratis. Ze trok haar billen uit elkaar, zuchtte en wachtte af.

Hij sloeg haar. Met zijn grote, gereformeerde handen. Eerst zacht, toen harder en harder.

Haar billen brandden.

“Straf”, siste hij. “*Want God zal hoereerders en overspelers oordelen.*”

Ze liet hem gaan. Hij drong in haar door en het branden hield niet op. Hij zong, vlak voor zijn hoogtepunt zong hij: “Delg uit mijn schuld, vergeef mijn overtreden: uw goedheid wordt noch paal, noch perk gezet.” Hij ramde en hijgde: ge – zet. (Laatste stoot.) Ze voelde zijn heilige zelf in haar vloeien. Hij kreunde, viel.

“Psalm 51.”

Ze verbeet de pijn, kroop van het bed af om zich te wassen. Ze keerde zich om, toen ze merkte dat hij huilde. Hij zat op de rand van het bed met zijn grote handen om zijn druipende geslacht. Zijn benen met daaraan de zwarte, lange sokken gespreid. Kitty pakte een washand en zei: “U moet u wassen.”

“Rot op, verdwijnt hoer, zondares”, brulde hij snikkend. Zijn snikken ging over in gejammer, als ze goed luisterde, zou ze horen dat hij zong: *Mijn schuld is zwaar, ik heb Uw wet geschonden.* Misschien.

“Nee, geef mijn portie maar aan Fikkie”, zegt ze tegen Liesbeth.

“Dat kan niet, nu Tanja ziek is. Hij heeft om jou gevraagd.”

“Vraag maar iemand van de avondploeg, het is al laat.”

Pas als ze in haar auto stapt, begint het branden en jeuken tussen haar benen.

Natasja.

4.

Natasja belt naar het ziekenhuis, maar krijgt niets over Tanja te horen. Geen inlichtingen, omdat zij geen familie is. Ze denkt dat het ligt aan haar Poolse accent, maar ook Liesbeth komt niet veel verder. Natasja probeert haar Poolse verleden zo goed als mogelijk is te verdonkeremanen. Cees mag in ieder geval niet weten waar zij vandaan komt. Hij heeft een hekel aan vreemdelingen. Het bijna Indonesische van Kit heeft hij blijkbaar niet opgemerkt. Dom. Gelukkig kun je aan Natasja haar afkomst niet zien, maar helaas wel horen. Weinig praten en veel effectief doen is de oplossing. Als zij de beurt bij Cees heeft, houdt zij haar mond. Gelukkig is dat maar één keer per jaar. Of nog minder.

Het lukt haar goed het verleden te vergeten. Niet alle beelden zijn weggedrukt. Niet die uit haar vroegste jeugd. Niet die van haar moeder, krom getrokken van alle ellende, de huid van haar handen verkruid door harde arbeid. Ogen als van dof glas. De armoede is uit Natasja's leven weggedropen. Vuil water in aarde. Ze leeft in welvaart met een man die haar pooier is. Van Cees mogen pooiers niet, maar er mag zoveel niet van de seksbaas. Drugs wil hij ook niet. Geen alcohol. Maar Liesbeth snuift zelf en knijpt een paar felle oogjes dicht. Ze weten allemaal dat Bente zuipt. Natasja heeft twee beeldschone kinderen. Ze voelt zich rijk.

Maar nu hijgt ze van angst. Liesbeth weet toch wat meer.

“Ze moet in quarantaine.”

“Wat?”

“Ze zijn bang voor besmetting.”

“Weten ze dan al waarvan?”

De paniek is groot. Kitty en Natasja zijn al in werkkleding. Bente zit in elegante jeans op de bank. Tiffany als een dweil naast haar. Ze praten door elkaar. Als ze het niet weten, waarom dan afzondering? Wat heeft ze? Wat zijn de verschijnselen? De gevolgen?

“Een vaginale ontsteking? “

Liesbeth weet misschien een familielid te bereiken voor meer informatie. Natasja zegt: “Waarom nou echt Tanja? Ze weet van ons het meeste over infecties en ziektes. Ze is bang voor HIV. Ze weet er alles van. En altijd maar praten. Praten. Niemand die meer weet van virussen, van bacteriën en besmetting dan zij.”

Liesbeth belt naar Madeleine S. Moeten ze ergens bang voor zijn? Zou er iets heersen in Huize *Carla*? Dokter Madeleine legt wat uit, maar het fijne weet zij er ook niet van. Onbekende virussen zijn vaak resistent tegen antibiotica. Vaginale ontstekingen en infecties